

lede for reformprocesserne i andre lande i regionen. Det er reformprocesser, som regeringen ønsker at støtte aktivt både bilateralt, i EU og sammen med USA gennem indsatser, der kan styrke dialogen med de arabiske lande og fremme reform og modernisering i den arabiske verden.

Det er en indsats, som er uhyre vigtig for stabiliteten i hele Mellemøsten, og som det store flertal i Folketinget jo er enig med regeringen i at arbejde for.

Lad mig slutte af med et par korte bemærkninger om det fremtidige perspektiv. Det er, som statsministeren nævnte, enkelt at konstatere, at det internationale trusselsbillede er ændret efter indsatsen i Irak. Det er langt vanskeligere at vurdere, hvilke konsekvenser det bør have for udbygningen af den internationale retsorden, af reglerne for magtanvendelse, som vi jo diskuterede her i november måned.

FN's generalsekretær, Kofi Annan, er fuldt opmærksom på denne problemstilling. Kofi Annan talte i sit indlæg i indledningen af FN's generalforsamling i september sidste år om behovet for at udvikle kriterier for såkaldt tidlig bemyndigelse for Sikkerhedsrådet til at anvende magt over for denne nye type trusler. Kofi Annan sagde om Sikkerhedsrådet: Der kan være behov for, at medlemmerne indleder en drøftelse af kriterierne for tidlig bemyndigelse af magtanvendelse for at håndtere visse trusletyper, f.eks. terrorgrupper bevæbnet med masseødelæggelsesvåben.

Som opfølgning på sin tale har generalsekretæren nedsat et højniveaupanel, som skal komme med forslag til mulige fællessvar på den nye tids trusler. Regeringen har støttet hans initiativ, og regeringen støtter en udbygning af den internationale retsorden. Kofi Annans tanker er vigtige bidrag til en helt nødvendig debat. Og et af møderne i denne højniveaugruppe vil blive afholdt i København før sommerferien.

Folketingets forespørgselsdebat, F 7, i november 2003 bidrog konstruktivt til denne diskussion herhjemme. Regeringen anmodede derfor som opfølgning på forespørgslen Dansk Institut for Internationale Studier om at udarbejde en opdatering af sin rapport fra 2002 om humanitære interventioner, herunder håndteringen af global terrorisme og spredning af masseødelæggelsesvåben, som jo var blevet langt mere aktuelt, end den var i 1999, da min forgænger stillede opgaven. Jeg ser frem til dette bidrag til overvejelserne på området.

Det er naturligvis særlig vigtigt nu for Danmark grundigt at overveje disse spørgsmål, fordi vi håber på at få plads i FN's Sikkerhedsråd fra efteråret. Men når disse rapporter foreligger, højniveaugruppens og Institut for Internationale Studiers rapport, går jeg ud fra, at vi får lejlighed til at vende tilbage til problematikken igen, og det vil jeg se frem til.

Kl. 14.35

Tredje næstformand (Kaj Ikast):
Så er det ordføreren for forespørgerne.

Forhandling

Søren Søndergaard (EL):

For det første vil jeg sige, at jeg er dybt imponeret over den principfasthed og den kampklarhed, som statsministeren og udenrigsministeren viser over for diktaturer, der har masseødelæggelsesvåben. Jeg spekulerer på, om det mon holder helt til næste punkt på dagsordenen, hvor vi skal diskutere Kina, det bliver spændende at se, eller om der lyder helt andre takter. Men lad os vente og se.

Derudover vil jeg sige, at statsministeren havde ret i en eneste ting i sin tale, nemlig at der ikke var noget nyt. Det var gentagelser af, hvad der er blevet sagt før, og det er måske det, der er problemet.

Problemet er, at regeringen og partierne bag krigen mod Irak helt systematisk gav befolkningen et forkert indtryk om årsagen til krigen. De argumenter, vi hørte igen og igen, var spørgsmålet om masseødelæggelsesvåbnene, det var herunder spørgsmålet om atomvåbnene, det var spørgsmålet om terrorforbindelserne.

Og det er jo sådan set ikke så underligt, at det var de argumenter, som statsministeren og udenrigsministeren og Venstres ordfører og Konservatives ordfører og Dansk Folkepartis ordfører heroppe fra talerstolen kom med igen og igen og igen. Det var jo ikke så underligt. Og hvorfor var det ikke så underligt? Jo, for det lå jo fuldstændig i forlængelse af den begrundelse, som alle andre brugte, først og fremmest George Bush.

Vi husker jo alle sammen Colin Powells store dias-show ovre i New York i FN's generalforsamling, som jo netop ligesom skulle bevise, hvordan Saddam Hussein var i besiddelse af de her masseødelæggelsesvåben og kørte dem rundt på mobile enheder osv., og vi husker jo